

Paul Sandby, The Analyst Besh-n, 1753.

ORDENE FINDES

Poul Borum

1. Ordene findes.
Hvad findes der *før* ordene?
Hvad findes der *efter* ordene?
2. Findes betyder på dansk både "eksisterer" og "bliver fundet". Denne dobbelthed er digterens materialeoplevelse. Han skriver *i* sproget og han skriver sproget (frem).
Eks-isterer, går ud fra, frem af. Af stilheden, tavsheden, ordløsheden. Som altså findes *før*? Og *efter*?
3. Ordene skriver mig, nej ikke "mig", skriver sig. Jeg (digteren) er en skærm mellem individet (jeg) og verden (jeg). På hvilken ordene skriver sig.
Vilje? Jovist. Men "min" vilje?
(Undskyld, jeg skrev det ikke med vilje).
4. Jeg læser ordene. "Læseren er det eneste der eksisterer" (Jabès).
5. Ikke en identifikationsproces: jeg er dette, dette er jeg. Simulations-tautologier: dette er dette, (jeg er jeg).
6. Er det alligevel mig der "fører ordet". Med min lille sandhed. Kunstnerens opgave, siger Harold Bloom: "telling the only truth one can tell, which is a subjektiv, narrow, limited, personal truth".
7. Som ikke var nogen sandhed hvis den ikke var lig med enhver sandhed. Dette er dette. Det bio-logiske sprog.

8.
Læserens sandhed. Ikke en identifikationsproces: jeg er ham/hende, han/hun er mig. Men et fælles sprog. Sprog er fælles.
9.
I det fælles sprog at sige den individuelle sandhed. Som er fælles. Det lader sig sige —
10.
Væren er et sprog. Sproget er *en form for* væren. Jeg skriver, altså er verden.
11.
"Det er at et nyt, altid. At se og finde: i det som er. At skabe det. Med eet ord: leve". (Björling).
12.
Med eet ord: leve. kunsten er ikke noget erstatningsliv. Kunsten er *en form for* liv. Er livet (betragtet som liv, ikke som kunst) da formløst? Nej, tværtimod, en overflod af former, af biologiske strukturer.
13.
Kunsten som grænseliv. At leve på grænsen mellem ordene. Jabès: "En dag vil vi opnå at kunne læse de hvide mellemrum mellem ordene, takket være hvilke vi kan afgrænse disse".
14.
Kunstens livsnødvendighed, livets kunstnødvendighed — *to* opgaver?
15.
Jeg skriver mig ikke ud over mine grænser og ind på dit område. Kunst er ikke magt. Sproget fluktuerer os.
16.
Jeg arbejder. Det arbejder i mig. De røde og de hvide blodlegemer — og de sorte: ordene. Bogstavernes skygger på papiret. Flygtighederne.
17.
Det er et nyt, altid. Vågner hver dag til et nyt sprog.
- 18.

- Der findes intet før ordene. (Og alt).
Der findes intet efter ordene. (Og alt).
I og med sproget.
19.
Jacques Roubaud i hans bog om troubadurernes kunst: at poesien er "en kunst, et håndværk og en lidenskab, et spil/en leg, en ironi og en søgen (quest), en voldsomhed, en autonom virksomhed og en form for liv".
Alt dette.
Og så siger du "personligt udtryk"! Personligheden følger af sig selv.
20.
Når kunsten ikke er et jeg-udtryk kan den heller ikke være et identifikationsobjekt. Lad os holde op med alt det føleri. Tænke med sanserne, sanser med tankerne.
21.
Sandhed er sandhed og skønhed er skønhed. Der er alt hvad du ved og alt hvad du behøver at vide.
22.
Sproget er udtømmeligt. Altså lever vi videre.
Sproget er. Altså lever vi.
Fra hvem skulle du spørge om "før" eller "efter"?!
23.
Fordi jeg kan sige noget nyt som er sagt før er hver dag forskellig og den samme.
24.
"Frihed er et relativt begreb, og derfor er graderne af frihed af umådelig stor betydning, simpelthen fordi der aldrig kan være tale om en fuldstændig eller absolut frihed" (Northrop Frye). — Jeg sætter ordene (i frihed).
25.
Men den suveræne lighed. Sprog-ligheden. Den dag vi sætter at alle ordene er lige... (Gunnar Björlings og Gertrude Steins oprør mod ordklasesamfundet).

26.

Sproget begynder ikke og slutter ikke, har altså intet før og efter. Digtet, det enkelte digt: et topologisk snit. Digtets brudflader (vers, strofer).

27.

Det er en sang. Den synger sig. Digte er syngende hud.

28.

"Kun læseren er virkelig" (Jabès). Fordi han/hun er tavs. Og synger.

29.

Sprog er oplevelse. Kun oplevelse er virkelig. Forståelse uden oplevelse er voldtægt.

30.

Som alt bevæger sig.